

EMIL SVANÄNGEN
A.K.A. LÅNGTAN
TEXT A. HULD
FOTOGRAFI OKÄND FOTOGRAF

LONEY, DEAR - NITTON >

Musiken har spelats. Nu är han lätt framåtutad och gör små snabba steg genom den svarta konsertlokalen. I högerhanden har han gitarrhölstret och över vänstra axeln hänger en beige tygpåse. Emil Svanängen, Also-Known-As »Loney, dear« eller som »sidofigur i kollektivet Särila« som han själv kallar sig, är den musikaliska konstnären som kommer från Jönköping och som aldrig har längtat bort rent geografiskt. Konstnärligt har han längtat inåt. Längtan däremot, den har drivit honom.

»Supporting Andrew Bird« gör Loney, dear på europeiska kontinenten och hennes öar. A. Bird är en excentrisk människa med en musikalisk begåvning som läcker genom instrumenten. E. Svanängen som är hjärtat bakom Loney, dear sjunger lätt och vill dansa med dig. Emil tycker om Andrew.

– Andrew är vänlig men kanske något tystlåten. En av de finare människor jag har träffat på mycket länge.

Hur är man finare?

– Jag funderade själv på den formuleringen. Älskvärd. Kanske min motsats, tystare. Jag gillade honom mycket och fattade tycke för honom.

»Älskvärd. Kanske min motsats« Varför säger du så?

– Jag började läsa min dagbok, ogillade starkt vissa år men upptäckte att jag beskrivit dem ljusst. Bestämde mig för att bli mörkare.

Emil, hur går det med musiken?

– Det går bra. Det händer så fruktansvärt mycket nu och det har för första gången varit roligt att vara ute på turné. Jag känner mig oerhört tacksam. Tacksam mot det faktum att det verkar som att om man ger sig fan på att göra något så verkar det fungera. *Varför händer det fruktansvärt mycket just nu? Vad är det som händer?*

– Jag tror vi har gjort 160 konserter och varit borta 200 dagar detta år. Det släpps skivor mest hela tiden. Samma skivor fast i olika världsdelar.

Franska »Les Inrockuptibles« har satt »Sologne/noir« på delad tredjeplats över årets bästa skivor. Det har aldrig hänt att någon haft två album på den listan, någonsin.

Är förbluffad.

Varför gör du sådant som ingen annan gjort?

– För att det är det jag håller på med. Att vilja göra sådant som ingen annan gjort. Gillar det inte annars. Är inte framme vid målet än, kanske aldrig. *Känns ditt musikaliska liv och dess framkallning spännande och utmanande eller avdömande och utmattande?*

– Jag är inte lika nervös för att inte kunna göra mer musik längre. Inte idag i alla fall. Kanske räcker låtarna jag har. *För att bära dig?*

– Ja, eller trösta. Jag har ett oerhört sug efter att skapa mer. Tror jag är lite mer precis, petig och noggrann nu så det går betydligt långsammare.

Jag har tänkt i två månader på hur basstämman i »everything turns to you« som ges ut på Dear John ska låta. Jag hoppas att väntan är värd något.

Du är på resande fot och har gitarren vid din sida, liksom medmusiker och medmänniskor. Hur går det då med den ensamhet som den låtskrivande kräver? Den romantiska bilden om låtskrivarens personlighet vittnar ju så.

– Det går dåligt och måste skjutas på framtiden, men jag har blivit lugn över det. Jag gillar inte gitarr så mycket, mest bara bärbart. Vill spela något annat. Tänker. *Längtar du?*

– Ja. Det sitter nog ihop med drömmen om den nya musiken.

Den nya musiken och den nya världen, smålänningen och Amerika. Där fanns de som förlikade sig med att man kan se drömmen som verklighet och skickade dollar. Eller de som såg drömmen som omöjligt verklig och skrev surt tillbaka, eller knappt.

– Jag skickar dollar, men valde inte att resa själv. Kom med på båten nästan av miss-tag. Dock av längtan. *Oväntat. Vad är det bästa med att röra på sig? Är det att många får lyssna på dig, att träffa intressanta och konstiga människor eller få se gamla industrier och nedgångna förorter?*

– Att träffa människor. Att beröras av musik. Musik som ska beröra oavsett avsän-

dare. Släppa egot en sekund. Beröring helar.

Du är människan bakom Loney, dear. Vem är människan bakom dig?

– Några olika. Min egen person är något sammansatt. *Mamma, Tom Waits, tjejen på ICA, Karl, fjortonåringen som skulle vilja kramas men slåss istället?*

– Jag slåss inte, tror jag.

Särila sjöng en gång:

»Gud ser jag försöker, att fatta ett strå.

Ett korn av förhoppning, tror mindre än så.

Så vad jag kan jag göra annat än vända min rygg till dig.

Men släpp mig aldrig. Nej, släpp mig aldrig.«

Men Emil har inte Gud i ryggen, i alla fall inte säkert och inte mer än någon annan. Han tror inte på Gud för det mesta, men han hoppas dock ofta. För honom är det en annan sak. För Emil är hopp att veta att han faktiskt är på rätt plats. Men också att nöja sig med det han har. *Men är det man har också det man är?*

– Den kloke är det han är, jag är det jag har uppnått och skapat. *Många har dig kär. Kanske för att de känner genom dig. Hur känns det?*

– Jag vill vara haven kär. När jag får för mycket uppmärksamhet vill jag dock hellre vara ett verktyg än ett mål. Även om också jag är ett subjekt med en egen längtan.